

"Volem arribar als de quaranta anys"

El nou disc de Gossos serà al carrer dilluns de la setmana entrant. Els components de la banda acústica que més fans arrossega volen aconseguir una música que es pugui sentir "arreu del món" i ampliar el seu mercat a un públic més adult

La cruel selecció natural –i la del mercat ho és més que cap– ha fet de Gossos un producte de consum majoritari entre els adolescents. En un intent de vèncer aquest determinisme, els Gossos han fet un disc en què provenen de fer cançons per a tots els públics, però pensant més en els pares que no en els fills: "Volem arribar a tothom", diuen. El nou disc, a la venda a partir del 17 de novembre, té per títol un símbol (vegeu-lo en aquesta pàgina) i onze cançons que segueixen la línia dels treballs anteriors (*Gossos i En privat*), en el sentit que no abandonen el so acústic que els caracteritza: tres guitarres (Oriol, Natxo i Juanjo), un baix (Roger) i les quatre veus. Aquestes són les seves armes per aconseguir un mercat més vast.

—Teniu nou disc amb nou productor, Suso Saiz, que ha treballat amb Luz Casal, Aute o Esclarecidos. Què aporten de nou les cançons d'aquest disc als vostres treballs anteriors?

NATXO TARRÉS: El treball amb en Suso significa sempre avançar. Les cançons ja eren fetes quan ell les va sentir, però va fer que les escoltessim des d'un punt de vista diferent.

JUANJO MUÑOZ: És també un disc molt més dinàmic que no pas els altres dos treballs. Hi ha més varietat d'estils. És més obert.

N. T.: És com si el disc anés per un mateix camí, però que es permetés experimentar amb percussions de guitarra en una cançó, en una altra amb efectes de veu que no havíem provat, en una altra amb incursions al techno, o amb ritmes afro.

—Sí, en "Adéu, amic", per exemple, experimenteu molt amb el so.

N. T.: Ara, totes les cançons del disc han estat produïdes amb tres guitarres, un baix i quatre veus, que és el que en essència som nosaltres.

ROGER FARRÉ: L'única cosa és que hem fet servir màquines.

ORIOL FARRÉ: A més, Suso Saiz ha produït més de 130 discos molt diferents, des del clàssic al techno, passant per bandes sonores, i té molts recursos.

—Voleu dir que s'ha adaptat a la vostra forma de fer?

N. T.: Sí, tot i que per a ell això era nou. Nosaltres li vam dir que el que volíem és que el disc es pogués sentir a tot arreu. Sense aquella mena d'estigma que tenen a vegades les coses pel fet de ser fetes a Catalunya. És allò que sents una cosa a la ràdio i saps que és un grup català. No saps què tenen, però tenen un caràcter propi. Com el rock anglès o... Llavors, el que vam demanar és que ens ajudés a fer el pas perquè aquesta música pogués tenir un caràcter més global. Es continua notant que és d'aquí, perquè som d'aquí, però tendim a millorar, i que els altres públics s'apropiïn la nostra música, a més del públic al qual ens associen, com ara els adolescents. Es tracta d'obrir-nos als altres camps que ens interessin.

—Es també per diferenciar-vos que feu música acústica?

O. F.: És que la història dels Gossos surt perquè surt. No és un grup que aparegui perquè ho busquem. Va sortir perquè un dia al local ens vam trobar quatre païos i ens feia mandra el soroll i vam començar a

tocar sense bateries ni guitarres elèctriques.

J. M.: Ara ens sentim identificats amb aquest so, però no ha estat un objectiu.

N. T.: Aquesta coincidència ens ha guiat una mica. Per què al cap d'un mes i mig de tocar no vam buscar una bateria? Perquè ens feia gràcia no fer-ho.

R. F.: Si aquell dia hi hagués hagut algú tocant la bateria o el piano, ara tindríem bateria o piano.

"Volíem aconseguir un disc que es pugui sentir a tot arreu. Sense aquella mena d'estigma que tenen a vegades les coses pel fet de ser fetes a Catalunya. És allò que sents un grup a la ràdio i saps que és un grup català."

—Sou un dels grups amb més fans de Catalunya. Us afecta?

O. F.: Procurem d'esquivar-los sempre. Nosaltres els respectem moltíssim, perquè ser fan representa una fidelitat que valorem molt, però mai no ens identifiquem com un grup de fans. El nostre propòsit és d'arribar a tothom, i, de fet, creiem que arribem a tothom. Però és clar... Mira, una persona de quaranta anys ve a un concert nostre. Encara que els fans no siguin majoria, són els que més es fan veure, que més criden. I pot passar que aquella persona de quaranta anys es demani: Què hi faig jo aquí? Això t'ho dic perquè ens ho han contat. Ens han dit: Hem anat a veure-us a un concert, però per l'ambient ens hem sentit com si fóssim a casa d'algú altre...

—És a dir, que no rebutgeu gent de quaranta anys.

Gossos: És on volem arribar.

N. T.: Això que som un grup de fans és el que molta gent voldria fomentar. Com si fóssim els Take That o així. Doncs, no. A mi, em sembla bé el que fan ells, però ja està bé.

O. F.: Fixa-t'hi que hi ha fans que vénen als concerts i n'hi ha que no poden venir perquè són massa petits. I vas a casa seva i a l'habitació tenen un pòster de les Spice Girls i un dels Gossos. Fins i tot nens de vuit anys i de nou.

—Les vostres lletres parlen totes de futur, de nous horitzons. Sembla, doncs, que siguin per a gent jove, no per a gent gran.

J. M.: Home, expliquen coses de gent jove, però el

missatge va adreçat a tothom. És a dir, són coses que sentim nosaltres, que tenim vint-i-dos, vint-i-tres anys...

O. F.: ...però van dirigides també a gent més gran que nosaltres.

R.F.: Fins i tot hi ha cançons dedicades a vells de vint-i-cinc anys.

—El disc no té títol?

O. F.: Sí que en té. És el símbol de la portada.

N. T.: La idea era de donar nom a aquest símbol, però no vam arribar-hi. Ens vam quedar en això i ja ens està bé.

—M'han comentat que us van comparar amb Crosby, Stills & Nash, i vosaltres els coneixieu poc...

O. F.: Poc, no, gens. Només en sabíem el nom.

—I s'ha donat un cas curiós: els heu sentits i us han agradat prou per fer la versió d'una cançó seva.

O. F.: És clar, si et comparen amb un grup, bé te'ls comences a escoltar i a comprar-ne discos, oi...?

J. M.: És un honor que et comparin amb un grup així. Després vam trobar una cançó que ens agradava i, curiosament, era de Crosby, Stills & Nash.

O. F.: I ara la nostra fita és que se l'escoltin. El volem fer arribar a l'Stills, que n'és l'autor.

—Com qualificaríeu la vostra música?

J. M.: M'agrada més de dir-ne música global que no pas acústica, que és tant com dir que els elements que utilitzem per a fer-la ja la defineixen.

Els components dels Gossos. D'esquerra a dreta, els germans Oriol i Roger Farré, Natxo Tarrés i Juanjo Munoz.

Alex Milian